

[Jørgen Otsen.]

kunde faa let ved at finde en *modus vivendi*, en Maade at leve sammen paa, som begge Parter kunde være vel tjent med.

Jeg tror ikke paa det foreliggende Lovforslags Gavnlighed i saa Henseende. Jeg kan ikke selv stemme for det og fraraader, at det ophøjes til Lov, og jeg kan kun sige, at der i min Gruppe er mange, som deler min Anskuelse. Det er min Overbevisning, at Lovforslaget ikke vil gavne Danmarks Interesser, saaledes som dets Tilhængere er tilbøjelige til at mene.

Jeg er selv som ogsaa det ærede Medlem Hr. Jepsen Christensen et af Grænse-landets egne Børn, har haft den nationale Kamp nær inde paa Livet og været med i den siden min pure Ungdom og har altid boet i Landsdelen lige med Undtagelse af 4 Aar som tysk Soldat fra 1914—18. Jeg kender derfor Forholdene dernede ret nøje. Ikke blot min Erfaring, men Kærligheden til min Hjemstavn, til mit Folk og mit Land dikterer mig den Holdning, jeg maa indtage i den foreliggende Sag. Det er med Bekymring, jeg ser den fremtidige Udvikling i Grænse-landet i Møde, saafremt der ikke snart slaas ind paa en Politik, der mere er præget af roligt og klart Fremsyn, end det foreliggende Lovforslag giver Udtryk for.

P. N. Petersen (Røje): Da Loven om den midlertidige Skoleordning for de sønderjyske Landsdele den 21. December 1945 var til første Behandling i det høje Lands-ting, benyttede jeg Lejligheden til at raabe Vagt i Gevær over for den Fare, der efter min Opfattelse truede med Hensyn til at begaa et Fejlgreb i det meget ømtaalelige sønderjyske Skolespørgsmaal. Jeg ønskede rimelig Tid til at overveje dette Spørgsmaal, da et eventuelt Fejlgreb kunde blive skæbne- svangert for den videre Udvikling af Forholdet mellem de to Folk, maaske endogsaa for vort Lands og vort Folks Fremtid. Hvis vi skal kunne nære Haab om en virkelig for- svarlig Løsning af dette Spørgsmaal, maa Forholdene først afklares ikke alene i Sønderjylland, men ogsaa i Sydslesvig, der synes at rumme uanede Muligheder baade af den ene og den anden Art.

Nu ved jeg meget vel, at man fra visse Sider vil hævde, at vi saa udmærket godt kan løse Skolespørgsmaalet i Sønderjylland uden at tage det fjerneste Hensyn til Forholdene Syd for Grænsen. Det er den Slags Ting, man kan sige, men det er en Tale, der ikke kan holde i det lange Løb. Saa længe Englænderne befinder sig i Sydslesvig, har vi vel ikke noget at frygte, men vi staar jo

som en Slags Sejrherrer i denne Krig, og Tyskland ligger knust for vore Fødder — ikke af os, for det skulde vi nok lade være med, men af de allierede Nationer, og saa længe de har Magten i Tyskland, er vi tilsyneladende ovenpaa. Men vi vil handle uforsvarligt, hvis vi i et gunstigt Øjeblik som dette benytter Lejligheden til at foretage Handlinger, der vil komme til at svie til os, naar Englænderne har forladt Sydslesvig og Tyskland kommer til Kræfter igen.

Det turde være overflødigt at sige det, men ikke desto mindre maa vi i denne Tid være Vidne til, hvordan velmenende Menne- sker søger at gejle Befolkningen op til Stem- ninger, der paa det grænsepolitiske Omraade kan være yderst farlige for at taaleligt For- hold mellem Danmark og Tyskland i den kommende Tid. For at forebygge enhver Mis- forstaaelse maa jeg straks sige, at en for- svarlig Løsning af det sønderjyske Skole- spørgsmaal er uløseligt knyttet til Skolefor- holdene Syd for Grænsen. Det danske Min- dretal Syd for Grænsen kan ikke med Stykke rejse Krav om større kulturel Frihed, end der bliver det tyske Mindretal Nord for Grænsen til Del. Skal vi kunne nære Haab om et taaleligt Forhold til vor sydlige Nabo i det lange Løb, maa vi stadig have denne Kendsgerning for Øje, og vi ved, at netop denne Kendsgerning er den første Betin- gelse for, at dette taalelige Forhold kan opretholdes.

Jeg finder i denne Forbindelse Anled- ning til at henvise ærede Medlemmer til den sønderjyske Skolekommissions Betæn- ning, Bilag 14, der er en Henvendelse fra Repræsentanten for det tyske Mindretal, Pastor Beuck, Aabenraa, hvis Loyalitet over for Herbergsstaten altid har været anerkendt fra dansk Side. Det er et gribende Dokument, et Angstraab, et Nødraab, en Bøn om Tillid til den Del af det tyske Min- dretal, der hele Tiden har været loyal og kun ønsker at leve i et fredeligt Naboforhold til den danske Befolkning. Pastor Beuck er- kender den Uret og den skamløse Optræden, som den store Del af det tyske Mindretal har udvist over for den danske Befolkning, siden Hitler kom til Magten i 1933, og navnlig under Besættelsen. Derfor siger han — jeg maa bede den højtærede Formand om Til- ladelse til at citere nogle ganske faa Linier —:

„Jeg beder Dem: Øv ikke Gengæld, øv Retsind og hav Tillid til dem iblandt os, som er villige til at slaa Bro.“

Og videre siger han:

„Giv os Mulighed for, at vi kan gøre godt igen, hvad der er gjort forkert! Giv os vore Skoler igen og giv os kommunale